

Appell från de deporterade

[Ur Challenge of the Left Opposition (1928-29), sid 29-37. Första gången publicerat utanför Ryssland i Contre le courant, 11 februari 1928. Den engelska översättningen av dokumentet kompletterades med punkterna 1 och 12, som saknades i franska versionen. Delar av detta dokument finns också översatt i boken The Real Situation in Russia, av Max Eastman, i ett appendix med rubriken "Appeal of the Russian Opposition to the Communist International". De engelska översättningarna skiljer sig delvis åt en hel del. Översättningen här är från Challenge of the Left Opposition och har gjorts av Göran Källqvist.]

(Januari 1928)

Vi undertecknade, som uteslöts ur Sovjetunionens kommunistiska parti antingen före den femtonde partikongressen eller med en resolution vid denna kongress, anser det nödvändigt att i vederbörlig ordning överklaga vår uteslutning till den världskommunistiska rörelsens högsta organ, alltså till Kommunistiska internationalens sjätte kongress. Men på order från GPU (eller för vissa efter en resolution från partiets centralkommitté) landsförvisas vi gamla bolsjevikiska partikämpar till Sovjetunionens mest avlägsna delar utan att några anklagelser riktas mot oss, med det enda syftet att hindra oss från att ha kontakt med Moskva och andra proletära centra, och därmed med den sjätte världskongressen. Vi anser det därför nödvändigt att rikta detta uttalande till Kommunistiska internationalens exekutivkommittés presidium innan vi tvingas avresa till unionens mest avlägsna delar, med en begäran att presidiet gör vårt uttalande känt för kommunistpartiernas centralkommittéer.

1. GPU landsförvisar oss på grundval av brottsbalkens 58:e artikel, det vill säga för "propaganda eller agitation för att störta, undergräva eller försvaga sovjetmakten eller för att ha utfört individuella kontrarevolutionära handlingar."

Med lugnt förakt bemöter vi försöket att inordna dussintals bolsjevik-leninister under denna artikel, personer som tidigare gjort en hel del för att upprätta, försvara och befästa sovjetmakten och som i framtiden också kommer att ägna alla sina krafter åt att försvara proletariatets diktatur.

2. Denna landsförvisning av gamla medlemmar på en administrativ order från GPU är bara ännu en länk i den kedja av händelser som skakar det sovjetiska kommunistpartiet. Dessa händelser kommer att vara av enorm historisk betydelse under flera år framåt. De nuvarande meningsmotsättningarna är bland de viktigaste i den internationella revolutionära rörelsens historia. Det handlar i själva verket om hur man ska bevara den proletära diktatur som erövrades 1917. Ändå har kampen i det sovjetiska kommunistpartiet pågått bakom Kommunistiska internationalens rygg, utan att Internationalen har deltagit i den och till och med utan att den känt till den. Oppositionens viktigaste dokument, som ägnas åt vår tids viktigaste frågor, är fortfarande okända för Internationalen. De kommunistiska partierna ställs alltid inför fullbordat faktum, och de bara nickar och håller med om beslut som redan har tagits. Vi hävdar att denna allvarliga situation orsakas av SUKP:s och Kommunistiska internationalens i grunden felaktiga regim.

3. Den utomordentligt hårda kamp som har förts i partiet på senare tid, och som ledde till vår uteslutning (och nu till landsförvisningen av oss, utan att några ytterligare skäl har angivits) är bara resultatet av vår strävan att göra våra åsikter kända för partiet och Internationalen. Under Lenin ansågs en sådan önskan från en minoritet vara helt normal och förväntad. På den tiden fördes diskussionerna på grundval av en publicering och granskning av alla dokument angående de tviste-frågor som fanns. Utan ett sådant system kan inte Kommunistiska internationalen bli det den måste bli. Det internationella proletariatet har fortfarande kampen om makten mot en mycket stark borgarklass framför sig. Denna kamp förutsätter att de kommunistiska partierna har starka ledarskap, en tillräcklig moralisk auktoritet och kan agera på egen hand. Sådana ledarskap kan bara skapas under en period av flera år, genom att välja ut den proletära förtruppens mest ståndaktiga, självständiga, konsekventa och modiga representanter. Inte ens de mest samvetsgranna funktionärer kan ersätta revolutionära ledare. Den proletära revolutionens seger i Europa och hela världen beror till stor del på att frågan om det revolutionära ledarskapet blir löst. För närvarande förhindrar Kommunistiska internationalens interna regim att ett sådant ledarskap väljs ut och skolas. Det visar sig allra mest slående i de utländska kommunistpartiernas helt passiva inställning till SUKP:s inre processer, med vars öde Kommunistiska internationalens framtid är nära knuten.

4. Vi medlemmar i oppositionen har brutit mot partilivets normer. Varför? Därför att vi har berövats möjligheten att utöva våra normala rättigheter som partimedlemmar. För att uppmärksamma [den femtonde parti-] kongressen på våra ståndpunkter tvingades vi utan formell tillåtelse utnyttja ett statligt ägt tryckeri. För att inför arbetarklassen tillbakavisa de felaktiga beskrivningarna av vår ståndpunkt och i synnerhet det avskyvärda förtälet om våra påstådda kontakter med en ”Wrangel-officer” och med kontrarevolutionen i allmänhet, bar vi plakat vid demonstrationen till tioårsminnet [av Oktoberrevolutionen – öa], med följande paroller:

”Låt oss vända vår eldgivning åt höger: mot kulakerna, NEP-männen och byråkraterna.”

”Verkställ Lenins sista testamente.”

”För en verklig demokrati i partiet.”

Dessa tveklöst bolsjevikiska paroller påstods vara både fientliga mot partiet och kontrarevolutionära. Vi varnar öppet för att *det i framtiden kommer att göras försök att hitta på så kallade band mellan Oppositionen och vitgardistiska och mensjevikiska organisationer*, trots att vi är den av alla tendenser som befinner oss allra längst bort från dem.

Vi fick inga skäl till varför denna sammanblandning gjordes, men det behövdes inga – precis som det inte behövdes några skäl för att landsförvisa oss.

5. I den deklaration som riktades till den femtonde kongressen, och undertecknades av kamraterna Smilga, Muralov, Rakovskij och Radek, tillkännagav vi att vi skulle underkasta oss den femtonde kongressens beslut, och att vi var beredda att upphöra med fraktionsarbetet [se *Challenge of the Left Opposition (1926-27)*, s 486]. Trots det har vi uteslutits och landsförvisats *på grund av våra åsikter*. Men vi har sagt – och vi upprepar det här – att vi inte kan avsäga oss våra åsikter, som vi uttryckte i våra teser och i vår plattform, eftersom hela händelseutvecklingen bekräftar att de är riktiga.

6. Teorin om att bygga socialismen i ett land leder oundvikligen till att Sovjetunionens öde skiljs från hela den internationella proletära revolutionens öde. Att ställa frågan så är att undergräva själva den proletära internationalismens grundvalar. Det är vår kamp mot denna helt igenom antimarxistiska teori, som uppfanns 1925 – det vill säga vår kamp för Kommunistiska internationalens grundläggande intressen – som har lett till att vi har uteslutits ur partiet och officiellt har landsförvisats.

7. Revideringen av marxismen och leninismen i den grundläggande frågan om den proletära revolutionens internationella karaktär härrör ur det faktum att perioden efter 1923 har kännetecknats av mycket svåra nederlag för den internationella proletära revolutionen (Bulgarien och Tyskland 1923, Estland 1924, England 1926, Kina och Österrike 1927). Dessa nederlag möjliggjorde i sig själva det som har kallats kapitalismens stabilisering, eftersom de tillfälligt stärkte den internationella borgarklassens ställning. På grund av den sistnämndas förnyade tryck mot Sovjetunionen saktade dessa nederlag ner takten i det socialistiska uppbygget. Det förstärkte vår inhemska borgarklass' ställning, gav den möjlighet att stärka sina band till många element i den sovjetiska statsapparaten, ökade apparatens tryck mot partiet, och ledde till att partiets vänster försvagades. Under samma år upplevde socialdemokratin en pånyttfödelse i Europa, åtföljt av en försvagning av de kommunistiska partierna och en förstärkning av högern i dessa partier. Samtidigt som den proletära världsrevolutionens ställningar försvagades led också oppositionen i det sovjetiska kommunistpartiet, partiets proletära vänster, nederlag.

8. Trots att Kominterns partier ännu inte haft möjlighet att på ett riktigt sätt bedöma oppositionens verkliga historiska betydelse, så har den internationella borgarklassen redan entydigt dömt ut den. Alla länders mer eller mindre seriösa borgerliga tidningar betraktar Vänsteroppositionen som sin dödsfiende, och ser å andra sidan den nuvarande styrande majoritetens politik som en nödvändig övergång för Sovjetunionen till den "civiliserade" – det vill säga kapitalistiska – världen. Vi anser att Kominterns presidium bör samla ihop de uppfattningar som uttryckts av borgarklassens politiska ledare och viktigaste tidningar angående den interna kampen i det sovjetiska kommunistpartiet, så att den sjätte kongressen kan dra de nödvändiga politiska slutsatserna i denna ytterst viktiga fråga.

9. Resultatet av och lärdomarna från den kinesiska revolutionen utgör en av världshistoriens största händelser, men de har dolts, diskussioner om dem har stoppats, och den proletära förtruppen har inte tillgodogjort sig dem. SUKP:s centralkommitté har i själva verket förbjudit all diskussion om frågor som gäller den kinesiska revolutionen. Men om vi inte studerar de misstag som begicks – klassiska opportunistiska misstag – går det inte att tänka sig några framtida revolutionära förberedelser av de proletära partierna i Europa och Asien. Alldeles fränsett frågan om vem som var omedelbart ansvarig för ledningen över decemberhändelserna i Kanton, så ger dessa händelser ett slående exempel på kupppolitik under en revolutionär tillbakagång. Under revolutionära perioder är opportunistiska avvikelser ofta resultatet av nederlag, vars direkta orsak finns i ett opportunistiskt ledarskap. Kommunistiska internationalen kan inte ta ett enda nytt steg framåt utan att första dra lärdomarna från upproret i Kanton, kopplat till den kinesiska revolutionens utveckling i sin helhet. Det är en av den sjätte världskongressens främsta uppgifter. Det förtryck som riktats mot vänstern kommer inte att rätta till de misstag som redan har begåtts, och ännu värre är att det inte kommer att lära någon någonting.

10. Den mest påfallande och illavarslande motsättningen i SUKP:s och Kominterns hela politik är: efter fyra års stabilisering, som har lett till att högern inom arbetarrörelsen har förstärkts, så riktas elden precis som tidigare *mot vänstern*. Under den senaste perioden har vi bevittnat misstag och fruktansvärda opportunistiska avvikelser i de tyska, engelska, franska, polska, kinesiska, etc., kommunistiska partierna. Samtidigt har Kominterns vänster varit måltavla för en fortfarande pågående utrotningskampanj. På grund av stabiliseringsprocessens inneboende motsättningar är det otvivelaktigt så att arbetarmassorna i Europa idag rör sig åt vänster politiskt. Det är svårt att sja om hur snabbt denna rörelse åt vänster kommer att gå eller vilka former den kommer att anta under den närmaste framtiden. Men, som vi under de senaste åren har sett i Bulgarien, Tyskland, England, Polen, Kina, etc., röjer en fortsatt kampanj mot vänstern vägen för en ny ledarskapskris så fort den revolutionära situationen skärps. Kan man kräva att revolutionärer, leninister, bolsjeviker, ska vara tysta inför ett sådant perspektiv?

11. Vi tror inte att det ännu en gång ska vara nödvändigt att vederlägga det helt felaktiga påståendet att vi förnekar statens proletära karaktär, att det inte går att bygga socialismen, eller att det inte finns något behov att ovillkorligt försvara den proletära diktaturen mot inre och yttre klassfiender. Det är inte detta diskussionen handlar om. Det är om hur man ska bedöma de faror som hotar proletariatets diktatur, vilka metoder som ska användas för att bekämpa dessa faror och hur man ska skilja verkliga vänner från falska och verkliga fiender från inbillade.

Vi påstår att styrkeförhållandena i vårt land, under inflytande från både inre och internationella påtryckningar, har förändrats i en för proletariatet ogynnsam riktning, och att proletariatets inflytande inom ekonomin och i landets politiska, ekonomiska och kulturella liv har minskat istället för att öka. Vi hävdar att den termidorianska reaktionens krafter i vårt land har blivit starkare, och att en underskattning av de faror som detta leder till förvärrar dem enormt. Uteslutningen av Oppositionen ur partiet är en omedveten men icke desto mindre verklig hjälp från partiapparatens sida till de icke proletära klasserna, som försöker stärka sig på arbetarklassens bekostnad. Det är ur denna synvinkel vi bedömer landsförvisningen av oss, och vi betvivlar inte att den internationella proletära förtruppen inom en nära framtid kommer att göra samma bedömning i denna fråga som vi.

12. Repressalierna mot oppositionsmedlemmarna sammanfaller med att det under de senaste åren uppstått nya ekonomiska svårigheter utan motstycke. Brist på industrivaror, problem med insamling av spannmål efter tre bra skördar, ökande hot mot valutasystemet – allt detta saktar ner produktivkrafternas utveckling, försvagar helt klart ekonomins socialistiska delar och förhindrar en förbättring av levnadsförhållandena för proletariatet och de fattiga på landsbygden.

Under dessa förhållanden med försämrad tillgång på konsumtionsvaror på marknaden, tillbakavisar arbetarna oundvikligen alla försök att förändra kollektivavtalen i riktning mot lönesänkningar.

GPU förkunnar att de kolossala misslyckandena för den rådande linjen kan tillskrivas de landsförvisade oppositionsmedlemmarnas kriminella aktivitet, vars verkliga brott har varit att under de senaste åren upprepade gånger förutsäga att alla de nuvarande svårigheterna var oundvikliga resultat av en felaktig ekonomisk linje, och på ett lämpligt sätt kräva att linjen i grunden skulle förändras.

13. Förberedelserna inför den femtonde kongressen – som i strid med partistadgarna samman kallades efter ett uppehåll på två år – var i sig själva ett iögonfallande och allvarligt exempel på apparatens ökande våld, som alltmer litar till repressiva regeringsåtgärder. Vad gäller själva kongressen, så antog den utan övervägande eller debatt en resolution som krävde att kongresser i framtiden skulle hållas vartannat år.

I ett land med en proletär diktatur, som kommunistpartiet är ett uttryck för, tvingas man tio år efter Oktoberrevolutionen avskaffa partiets grundläggande rätt att åtminstone en gång per år kontrollera sina institutioners, och i synnerhet centralkommitténs, arbete.

Även under de mest ogynnsamma förhållanden med inbördeskrig och svält hölls kongresser på den tiden ibland två gånger per år, men aldrig mer sällan än en gång per år. Då diskuterade och beslutade partiet verkligen varje fråga och upphörde aldrig att vara herre över sitt eget öde. Vad är det för krafter som nu tvingar oss att se kongresser som något nödvändigt ont som måste hållas så sällan som möjligt? Det är inte proletariatets krafter. De är resultatet av ett borgerligt tryck mot den proletära förtruppen. Detta tryck ledde till att Oppositionen uteslöts och att gamla bolsjeviker förvisades till Sibirien och andra avlägsna ställen.

14. Vi tillbakavisar anklagelsen att vi har som mål att skapa ett andra parti. Vi varnar för att delar till ett andra parti faktiskt tar form bakom partiets massor, i synnerhet dess proletära kärna, när partiapparatens degenererade delar möter statens degenererade delar och den nya besuttna klassen. Byråkratins värsta representanter, oavsett om de har medlemskort i partiet eller ej, har absolut inget gemensamt med den internationella proletära revolutionens mål och metoder. De koncentreras alltmer, och skapar på så sätt stödjepunkter för ett andra parti, som under sin utveckling skulle kunna bli de termidorianska krafternas vänster. Anklagelsen att vi, försvararna av bolsjevismens historiska linje, har som mål att skapa ett andra parti ska omedvetet dölja det underjordiska arbete som genomförs av krafter som är fientligt inställda till proletariatet. Vi varnar Komintern för dessa processer. Förr eller senare kommer de att bli tydliga för alla. Men varje dag som går förlorad gör det svårare att göra motstånd mot dem.

15. Internationalens sjätte kongress borde förberedas som på Lenins tid: publicera alla de viktigaste dokument som rör de frågor som diskuteras, sätt stopp för förföljelserna av kommunister som bara gjort sig skyldiga till att handla utifrån sina rättigheter som partimedlemmar, ställ under diskussionen inför kongressen frågan om situationen i det sovjetiska kommunistpartiet, dess regim och dess politiska linje, i alla dess aspekter.

De frågor som diskuteras går inte att lösa med hjälp av ännu fler repressiva åtgärder. Sådana åtgärder kan fylla en positiv roll när de kompletteras med en riktig politisk linje och skyndar på upplösningen av reaktionära grupper. Som bolsjeviker förstår vi helt och fullt vilken roll sådana revolutionära förtrycksåtgärder har. Vi använde dem många gånger mot borgarklassen och dess ombud, socialistrevolutionärerna och mensjevikerna.

Inte heller tänker vi för ett ögonblick avsäga oss sådana åtgärder mot proletariatets fiender. Men vi kommer tydligt ihåg att våra fienders förtryck mot bolsjevikerna var ineffektivt. När det kommer till kritan är det en riktigt politisk linje som är det avgörande.

För oss, Oktoberrevolutionens soldater och Lenins vapenbröder, är vår landsförvisning ett tydligt tecken på de förändrade styrkeförhållandena mellan klasserna i vårt land, och på att ledarskapet går i opportunistisk riktning. Trots allt detta är vi bestämt övertygade om att sovjetmakten fortfarande grundar sig på proletariatet. Med hjälp av en beslutsam förändring av ledarskapets linje är det fortfarande möjligt att med djupgående reformer, utan några nya revolutionära omvälvningar, rätta till de misstag som redan har gjorts och rätta ut och stärka den proletära diktaturen. Denna möjlighet kan bli verklig om Kommunistiska internationalen ingriper på ett beslutsamt sätt.

Vi vädjar till alla kommunistpartier och till Internationalens sjätte kongress och kräver enträget att de analyserar alla dessa frågor öppet och med alla partimedlemmars deltagande. Lenins testamente har aldrig låter mer profetiskt än nu. Ingen vet hur lång tid den historiska utvecklingen ger oss rätt till de misstag som har begåtts. Vi viker oss för makten och lämnar våra poster i partiet och sovjeterna för en meningslös och fruktlös landsförvisning. Men när vi gör det tvivlar vi inte för ett ögonblick på att partiet inte bara kommer att behöva oss igen, utan att vi också kommer att inta vår plats under de stora kommande striderna.

På grundval av allt detta uppmanar vi enträget Kommunistiska internationalens sjätte kongress att återinsätta oss i partiet.

M. Alskij
A. Bjeloborodov
A. Isjtjenko (kandidat, Profinterns verkställande byrå)
L. Trotskij
K. Radek
Ch. Rakovskij
E.A. Preobrazjenskij
I.N. Smirnov
L. Serebrjakov
I. Smilga
L. Sosnovskij
N. Muralov
G. Valentinov
Nevelson-Man
V. Eltsin
V. Vaganjan
V. Maljuta
V. Kasparova
S. Kavtaradze
Vilenskij (Sibirjakov)